

вила дори конкретен срок, ако вече сме влезли в Десетилетието на ромското включване, тези мои усилия, надявам се, не са напразни. Въпросът не е личен, ако за мен това е професия, осъзната цел, призвание, искам редом с мен да са още десетки, стотици образовани, амбициозни млади хора. Надявам се, вярвам, искам от цялото си сърце това да не остане само пожелание и мечта.

– Хубави думи в края на разговора ни, Христо, но защо имам впечатление за нещо недоизречено, премълчано?

– Божана, за мен това интервю е съкровена изповед, не съм спестил и нито една подробност от моите 50 години. Да, загатвах, недоизказвах няколко пъти лична болка, живи съмнения и страхове. Склонен съм и да съдя строго, но имам ли право?

– Изречи тези страхове...

– Ще бъда искрен докрай. И днес се питам, съмнявам се дали не са отишли напразно тези мои трийсетина работни години, върна ли е посоката, истинска и постижима ли е каузата? Дали не си оставам само един самотен бегач, един малко смешен „комсомолски“ активист, запален радетел на непостижима идея? Не съм ли и аз един от многото защитници за интеграция – но на думи? Ще бъдат ли оценени у нас дългогодишните ми изследвания на ромския език, проучванията, резултатите? Ето, тръгвам сега със специална покана за научен семинар в Прага. Темата е преактуална: „Лицата на антициганизма“, но е живо подозрението, че и многобройните ни ромски фондандии, неправителствените организации, самозваните ни лидери са сред тези лица! Та затова се чувствам като самотен бегач в друга, но дали върната посока?

– Безпощадно критичен си към себе си. Виждаш, че научните ти разработки се приемат с внимание и уважение по света, имаш позитивната оценка на неслучайни хора. Отговор на страховете ти за пореден път дава и уважаващият наш психолингвист проф. Енчо Герганов – оставям неговите думи за финал на разговора ни, те оборват всичките ти съмнения.